

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2078/2020
09.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиља АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, све из ..., чији је заједнички пуномоћник Јасмина Михаиловић, адвокат из ..., против туженог „Горење апарати за домаћинство“ д.о.о. Ваљево, чији је пуномоћник Веран Панић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 28/20 од 29.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 09.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 28/20 од 29.01.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 28/20 од 29.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 171/19 од 24.10.2019. године, ставом првим изреке, усвојени су тужбени захтеви тужиља и обавезан је тужени да им на име мање исплаћене зараде (накнаде за сталност) за период од априла 2016. године до децембра 2018. године исплати појединачно наведене износе, са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ од доспелости до исплате, све ближе наведено у изреци пресуде. Обавезан је тужени да тужиљама накнади трошкове парничног поступка у износу од 106.367,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 28/20 од 29.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у ставовима првом, другом, трећем, четвртном, петом и делу става шестог изреке којим је одлучено о висини трошкова парничног поступка. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу шестом изреке првостепене пресуде, у делу којим је одлучено о законској затезној камати на трошкове парничног поступка, тако што је обавезан тужени да тужиљама на досуђени износ трошкова поступка од 106.367,00 динара, исплати законску затезну камату од извршности пресуде до исплате, док је у преосталом делу, за период од 24.10.2019. године до наступања услова за извршење захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка одбијен, као неоснован. Ставом

трећим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом одлучено је о праву тужила на исплату посебног примања (накнаде за сталност) којим се подстиче радна мотивација запослених у циљу постизања повољнијих резултата пословања послодавца, а што је прописано Правилником о раду као општим актом туженог. Имајући у виду да одлука у предметима са тужбеним захтевом као у овој правној ствари зависи од утврђеног чињеничног стања, то Врховни касациони суд налази да у конкретном случају сходно члану 404. став 1. ЗПП, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Тврдњу да је другостепени суд донео више одлука којима је у истоветним чињенично-правним споровима различито одлучивао, тужени није поткрепио одговарајућим доказима који би указивали на потребу да се у поступку по посебној ревизији уједначи судска пракса. Након разматрања навода туженог о потреби новог тумачења права које се односи на одредбу члана 59. Правилника о раду туженог од 25.08.2014. године, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепени судови наведену одредбу тумачили на прихватљив начин када су закључили да је тужени имао право да исплаћује или да не исплаћује посебно примање (накнаду за сталност) запосленима, али уколико је вршио исплату - онда је био дужан да то чини у складу са чланом 59. Правилника, те није могао да умањује прописани износ од 5.000,00 динара због одсуства са рада нити да исплаћени износ умањује сразмерно часовима рада тужилаца, јер такви критеријуми нису предвиђени чланом 59. Правилника туженог.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1.и 3. ЗПП).

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужиле се у спору налазе у положају формалних супарничара из члана 205. ЗПП, због чега се вредност предмета спора, меродавна за оцену дозвољености ревизије одређује према вредности главног захтева сваке тужиле засебно.

Тужба у овој правној ствари поднета је 06.05.2019. године, када је 1 евро, према средњем курсу НБС, износио 117,9726 динара. О тужбеном захтеву одлучено је првостепеном пресудом донетом 24.10.2019. године. Другостепена пресуда донета је 29.01.2020. године.

Вредност предмета спора највишег побијаног дела правноснажне пресуде је 14.691,99 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност 124,54 евра.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде у односу на сваког од тужилаца не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић